

gospodom, ki jih je obril, nanesel še neki bel prašek, pa sem prosil mater za žlico moke, ki sem jo z robcem nanesel na lica. Tudi temne obrvi sem si našminkal. Pomočil sem kazalec v črno mastilo in potegnili z njim čez obrvi. Lase sem si razčesal na prečo po sredini glave. A moji lasje so bili precej kratki in kvišku štrleči, in čeprav sem si lase močno zmočil in dal na glavnik debelo plast mila, se mi vseeno niso hoteli čisto pritisniti na teme. Lahko si predstavljate, kako »sijajna« in — »vplivna« je bila ta maska. To sem tudi takoj ob prvem koraku na oder zelo živo občutil. Komaj se je izza belih rjuh prikazal moj lakajski obraz, se je občinstvo — starši nastopajočih »igralcev« ter gospodarjevi pisarniški uradniki in vse polno otrok iz domače in sosednih hiš — gromovito zakrohotalo. Nekdo je od presenečenja tako visoko zavrisnil »Milan!«, da mi je kar zarezalo v ušesa.

A to še ni bilo vse! — Moral sem kot lakaj nesti čez oder pečenko na krožniku. A kje naj dobim kos pečenke? Kje? — »Eh kaj,« si mislim, »občinstvo ne vidi tako natančno na oder!« — Pa sem prosil mater, naj mi dá krajec posušenega kruha, ki ga je hranila za drobtine. Saj je skorja prav tako rjava kot pečenka. Položil sem torej kot kamen trdi krajec na krožnik in hotel ponosno vzravnati ponesti to pečenko čez oder. A tisti krohot in

vrisk, ki je nastal, ko sem se pojavil kot resnično »pravljčni« lakaj na odru, me je tako zmedel, da sem se sredi odra spotaknil. Ujel sem se sicer v ravnotežje, a krajec mi je pri tem zdrknil z gladkega krožnika, padel z votlim udarcem na deske odra, še nekajkrat odskočil in priletel končno v naročje enemu izmed gledalcev v prvi vrsti. To je seveda povzročilo nov krohot! Meni pa hudo, da nikoli tega!

Pobegnil sem z odra ter hitel skozi eno izmed oken, ki so predstavljala vrata, da se »prešminkam« za — kraljeviča.

M. Bidovec

Kužek na izprehodu

Kužek rad bi bil gospod,
v gozd vam gre na izprehod.
Tam pa sem ter tje je hodil,
zajčke plašne tri prepodil;
to so tekli: tek, tek, tek,
skozi gozd zelenih smrek
tja čez polje v tihi log.
Kuža pa nerodnih nog
z glavo v štor se je zaletel,

rep v robidovje zapletel
ter zalajal: hov, hov, hov!
O, zakaj sem šel na lov?
S hrasta šoja se mu roga:
»Pasja pamet ti uboga,
drugič pa doma ostani,
gospodarju hišo brani!
Gozd ni psičkom nič prijazen,
sicer pa — prejel si kazen.«